

Lästid 10 minuter

VATTENMANNEN OCH ÅLEN

Bo Bjelvehammar©

Fulvio Bacci arbetar med byns vattenfrågor, han vet det som är värt att veta om anläggningar, mätapparater, taxor, tariffer och betalningsskyldiga. Inte bara om människors förehavanden i nutid och allas förhållande till vatten idag, han känner till generationers vattenhandlingar bakåt i tiden, till långt före det stora kriget och han letar med lätthet fram en vattenuppgift om en fastighet i sitt arkiv. Ingen annan levande människa behärskar och kan röra sig i hans arkiv. Fulvio Bacci bläddrar i stora luntor med tunna pappersark, som den fryntlige tomtens assistent i verkstaden varje julaf- tons eftermiddag. Vattenmannen har ingen dator, med sin egen hand skriver han ner det nödvändiga på en minimal pappersremsa, på denna finns allt om förbrukningstillstånd liksom erforderliga fiskala koder. Med denna remsa beger sig sedan den skyldige till den kooperativa banken och reglerar sin skuld.

Fulvio Baccis tjänsterum är möblerat med ting som förefaller ditforslade från skilda håll, pjäser som andra med

lätthet har kunnat undvara. Två av väggarna i rummet är upptagna av två grå plåtskåp med militär attityd, de bildar det nödvändiga och omfattande arkivet, mitt på golvet står ett tungt skrivbord, bredvid detta på ena långsidan står ett långt bord, där det inte finns någonting, utom ett tunt lager av damm. Rummet har inte några fönster. Det finns ett konstverk i ämbetsrummet, ett fotografi av den förre borgmästaren Fabio Setta, som hade den goda smaken att anställa Fulvio Bacci, hans anställningstitel är sekreterare, under korta perioder har han varit förste sekreterare, men det har varit tillfälligtvis och sällan. I ett hörn finns en särskild arbetsplats för en ung flicka, Paola Rossi, hon arbetar i rummet när inte Fulvio Bacci är där. Då sköter hon det löpande arbetet, mest det som tränger på och kräver en lösning. Rummet har en ovanligt bred, gråmålad dörr, ingenting på dörren avslöjar vem som finns i rummet. Allt verkar så tillfälligt!

Ingen människa har förmåga att begripa sig på Fulvio Baccis arbetstider, han är ofta ledig, det talas då om semester, men andra människor i byn säger att det beror på klenhet i huvudet och i de inre nervbanorna. Andra säger att det bor ett tvång inom honom att se havet. Någon har till och med sett honom sitta blickstill vid vattnet och följa tankbåtar och fraktfartyg med blicken. Där sitter han och bara älskar havet i citrongulfärgad solhatt med reklam, som sol, vind och ålder har gjort oläslig. Någon i byn har gått förbi

honom vid vattnet och känt dofter från honom av apelsin och fisk.

Men ingen säger något nämnvärt ont om Fulvio Bacci.

Fulvio Bacci är vänlig och pedagogisk, han reser sig upp, när någon kommer in i hans rum för att betjänas, han hälsar och när ärendet är anmält börjar hans föreläsning. Den är lätt att följa, rör sig längs en rösad led och med ett flöde som i en inlärd sommarpsalm med evig grönska. Han börjar med fastighetens läge och dess historia, ägare och familjebilder. Han fortsätter med befintliga vattenledningar, avläsningsvärden och förklarar varje siffra som nitas fast på den smala pappersremsan. Han talar ivrigt och med energi, han vill inte bli avbruten, frågor ska sparas till efter genomgången. Slutet på hans utläggning är alltid detsamma, han tackar för besöket, han hoppas att betalningen ska gå bra och det finns ingenting att oroa sig för. Huset i fråga har aldrig under hans tid varit föremål för betalningsanmärkningar och hot om strypning av vattentillförseln.

Fulvio Baccis inre landskap präglas av optimism och tålamod, men hans ansikte talar om oro, särskilt de två fåror som löper i pannan och börjar vid näsroten. Han har ett runt och blekt ansikte, stora ögon, smal mun och en ytterst välansad gråsvart mustasch. Han är kortväxt och magerlagd, bär ofta en sliten urtvättad grå skjorta utan krage och säckiga, omoderna mörkblå byxor. Han har en lätt framåtlutad gång och ser gärna ner i marken när han går. Det finns inga an-

märkningar att rikta mot honom i något avseende, det skulle vara att han har så ludna armar, påtagligt håriga, beklädnaden faller i slingor!

Alla medarbetare och kollegor tycker om Fulvio Bacci, han är hjälpsam, snäll och tar emot tillfällighetsarbetare som ingen annan vill veta av, han handleder dem med energi och entusiasm. Ingen säger något om hans stora frånvaro!

Fulvio Bacci bor hos sin mamma i ett lätt fallfärdigt hus nere i dalen, nära reningsverket, det går tydligt att se huset från berget. Varje dag kör han sin orangefärgade vespa två gånger till och från arbetet, han tar alltid en lång siesta hemma hos sin mamma. Som regel finns han på sitt arbete någon timme på förmiddagen och några timmar på eftermiddagen. Han har samma betalning oavsett hur länge han arbetar per månad, detta gäller även hans arbetskamrater av vilka de flesta varken är hjälpsamma, snälla eller ses utföra något mätbart arbete.

Fulvio Bacci har en verkstad, han kallar det så, nära kapellet på höjden, han hyr en lokal av den oduglige och girige arkitekten, som har sina rötter i Rumänien, jag vill inte av mänsklig omsorg nämna namnet på denne man. I sin verkstad finns Fulvio Bacci någon kväll i veckan och oftast på lördagar, aldrig på söndagar. En gång om året får jag komma in i verkstaden, han bjuder på egenhändigt tillverkad nötlükör, visar på fordon som han reparerar och särskilt elmopeder av märket Sparta. Den sista gången som jag be-

sökte honom visade han mig en ål, som han fångat i floden, han hade den i handfatet, den var blankfet och utan huvud, när han rörde ålens rygg, gjorde den simrörelser, ålens färg var mörkgrå och vit. Men det märkligaste i verkstaden är ändå pappersbilden på väggen, Edwards Hoppers Rooms by the sea med havet, horisonten, det stora ljusflaket som kommer in genom det fönstret mot det grå och en rumsinteriör, som är inträngd i bilden till vänster med sängbyrå och tavla. Det glesa vemodet, den sorgsna enkelheten och oron för vad som ska hända! Den hopperska bilden är fastsatt med fyra stift med runda röda plasthuvuden, av samma sort som finns på Fulvios ämbetsrum i en ask som pryds med en bild av Padre Pio.

I verkstaden är Fulvio Bacci klädd på ett annorlunda sätt, han har pannband, t-shirt med text, ofta Ocean Race, häftigt håliga byxor i svart. På väggen bredvid handfatet har han en årskalender, där varje månad pryds av en bild av Benito Mussolini i olika praktdräkter, det är alltid en ledare med bart huvud.

Just det här året söker jag Fulvio Bacci första gången i april på arbetet vid tre tillfällen, men han är just då tillfälligt ute, i maj är han på semester och kommer kanske tillbaka i veckan därpå, men bara kanske! Just detta ord kanske är vanligt för honom och för alla andra, utan undantag, som finns på denna arbetsplats. I juni får jag veta av en arbetskollega till Fulvio att hans mamma gått bort under

vintern, efter detta blev Fulvio stegvis galen och sitter nu på anstalt. Det började med små hätska utfall och anfall på dagtid och det började växa rädsla och oberäknelighet runt honom och det slutade med att han gick runt i byn och skrek på nätterna. Det blev för mycket och då kom den svarta transportbilen och hämtade honom.

Vattenmannen kommer inte tillbaka!